

Sygn. akt I C 571/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 17 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sek. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2017 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz M. G. kwotę 16.940,78 zł (słownie: szesnaście tysięcy dziewięćset czterdzieści złotych 78/100) wraz z odsetkami naliczanymi od kwot:

- 10.100,00 zł (dziesięć tysięcy sto złotych) od dnia 20 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku – ustawowymi i od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty ustawowymi za opóźnienie;

- 6.840,78 zł (sześć tysięcy osiemset czterdzieści złotych 78/100) od dnia 20 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty - ustawowymi za opóźnienie;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz M. G. kwotę 4.265 zł (cztery tysiące dwieście sześćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. obciąża i nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 338.97 zł (słownie: trzysta trzydzieści osiem złotych 97/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 571/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 grudnia 2015 roku, powódka M. G., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika – adwokata wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 10.100 złotych z ustawowymi odsetkami naliczanymi od dnia 20 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych /pozew k. 2-6/.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego / k. 57-59– odpowiedź na pozew/.

Pismem z dnia 6 czerwca 2017 r. pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo w ten sposób, że zamiast kwoty 10.100,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20.08.2015 r. do dnia zapłaty, zażądał zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kwoty 16.940,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20.08.2015 r. do dnia 31.12.2015 r., a od

dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, tytułem odszkodowania za uszkodzenie budynku rolniczego /pismo k. 186/.

Odpis pisma procesowego z rozszerzeniem powództwa doręczono pełnomocnikowi pozwanego w dniu 20 czerwca 2017 roku / z.p.o. k. 197/.

Pozwany, wnosił o oddalenie powództwa w rozszerzonej części / protokół rozprawy z dnia 31.X. 2017 roku 00:03:42/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. G. jest właścicielem gospodarstwa rolnego położonego w miejscowości W. / bezsporne/. Powódka w dniu 15.12.2014 r. zawarła umowę obowiązkowego ubezpieczenia gospodarstwa rolnego na rok 2015. Zawarcie umowy ubezpieczenia zostało potwierdzone polisą nr. (...) / polisa k. 10/.

Nieruchomości powódki zostały ubezpieczone w wartości rzeczywistej. Suma z tytułu zdarzeń losowych została określona na kwotę w wysokości 388.906,00 zł, co stanowiło odpowiednio: budynek mieszkalny - 300.000,00 zł, budynek mieszkalny - 34.906,00 zł; obora - 47.000,00 zł; stodoła - 7.000,00 zł. / bezsporne/.

W dniu 19.07.2015 r. w miejscowości gdzie znajdują się ubezpieczone nieruchomości miały miejsce wichura, która spowodowała szkodę w budynku obory wchodzącej w skład siedliska pod nr. 5 stanowiącego własność M. G..

Szkoda jaka powstała w opisywanym budynku obory obejmowała: zerwanie uniesienie a następnie rzucenie o ziemię przeważającą część całej konstrukcji dachu łącznie z jego poszyciem i pokryciem z pap asfaltowych; przewrócenie i uszkodzenie murów poddasz (szczyty oraz ścianki kolankowe na całej długości budynku); uszkodzenie (przewrócenie) komina murowanego wolnostojącego w części wewnętrznej budynku na wysokości poddasza jak i ponad dachem; połamanie i odkształcenie elementów składowych w konstrukcji dwuspadowego dachu drewnianego. /opinia biegłego k. 116-143/.

Do obory przynależał kompleks wielofunkcyjny, (z łazienką, przedpokojem, pokojem), gdzie w wyniku opadów zalana została podłoga, a następnie na skutek podsiąków uszkodzone zostały ściany. Konieczne było skuwanie tynków do około 1 m. / bezsporne/.

Zalanie wodą opadową jakie mogło wystąpić nie poczyniło uszkodzeń w substancji budynku mogło spowodować uszkodzenie ruchomości / opinia biegłego k. 116-143/.

Powódka podjęła się naprawy szkody. Została odbudowana wierzba dachowa (zamiana papy na blachę), obmórówka dookoła budynku z białej cegły do wysokości ok. 1 metra / bezsporne/.

W rozumieniu przepisów Prawa Budowlanego należy stwierdzić, że doszło do odbudowy uszkodzonego budynku obory jak i odtworzeniu jego uszkodzonych elementów w postaci konstrukcji dachu wraz z pokryciem oraz elementów ścian szczytowych i kolankowych. Należy stwierdzić ze proces odbudowy został przeprowadzony na niezmiennych wymiarach zewnętrznych budynku jak i zachowano poprzedni kształt dachu (jako dwuspadowy z kalenicą po długości budynku.). / opinia biegłego k. 116-143/.

W dniu 20 lipca 2015 roku, powódka zgłosiła pozwanemu szkodę. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i ostatecznie wypłacił powódce odszkodowanie w wysokości 14.951,81 zł. w tym za budynek obory 217,70 zł, za budynek stodoły 14.737,11 zł. /bezsporne/.

Wysokości szkody z uwzględnieniem stopnia faktycznego zużycia technicznego budynku za okres od dnia powstania odpowiedzialności pozwanej do dnia powstania szkody wynosi 31.789,15 złotych. Na przedmiotową kwotę składają się: roboty rozbiórkowe i uporządkowanie terenu 5.195,79zł brutto; roboty budowlane - odbudowa 25.821,58 zł brutto; odbudowa wewnętrznego komina wolnostojącego 771,77 zł brutto.

Powód jako poszkodowany podjął i dokonał odbudowy uszkodzonych elementów budynku obory wykonując prace budowlane przy zachowaniu wymiarów jak i kształtu budynku z okresu przed szkoda, co uprawnia do zastosowania w art. 68 ust. 2 oraz art. 69 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wysokość odszkodowania przy uwzględnieniu faktycznego zużycia od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela do dnia powstania szkód wynosi: 31.789,15zł brutto x (100%- 0,35%) = 31.677,89 zł. brutto. Wyplacono za sam budynek obory -14.737,11 zł Wysokość dopłaty +16.940,78 zł brutto /opinia uzupełniająca k. 169-172/.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na powołanych wyżej dowodach, w postaci dokumentów, zeznań świadka, zeznań powódki, nadto uwzględnił okoliczności bezsporne, niekwestionowane przez strony które nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd uznał za rzetelną i fachową, opinię biegłego ds. budownictwa. Opinia została sporządzona zgodnie z zakreśloną tezą dowodową, w oparciu o analizę akt sprawy i własną wiedzę biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku, działając na podstawie art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 1 i § 2 k.c. i art. 361 § 2 k.c. w związku z art. 68 i następną ustawy z dnia 22 maja 2003 r. (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zwana dalej UbezpObowU.

Między stronami bezsporna była kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę w majątku z dnia 4 lipca 2012 r. Przedmiotem sporu była zaś wysokość poniesionej przez powoda szkody dotyczącej budynku obory.

Art. 68 UbezpObowU reguluje zasady ustalania wysokości szkody w objętych ubezpieczeniem obowiązkowym budynkach rolniczych, uzależniając przyjęcie określonej zasady od oświadczenia ubezpieczającego co do jego decyzji o podjęciu lub nie odbudowy, naprawy lub remontu zniszczonego budynku. W przypadku rezygnacji z odbudowy, naprawy lub remontu, ustalenie wysokości szkody następuje na podstawie cenników stosowanych przez zakład ubezpieczeń (art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy) i podlegających corocznej obowiązkowej aktualizacji (art. 68 ust. 2). W razie decyzji o odbudowie lub remoncie, naprawienie szkody przez ubezpieczyciela opiera się na kosztorysie podmiotu dokonującego odbudowy lub remontu, uwzględniającym dotychczasowe wymiary, konstrukcję, materiały i wyposażenie (art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy). Kosztorys ten powinien zostać przedłożony przez ubezpieczającego najpóźniej w terminie 12 miesięcy od dnia powstania szkody i może zostać zweryfikowany przez ubezpieczyciela (art. 68 ust. 3 UbezpObowU). W taki sposób ustalona wysokość szkody jest objęta obowiązkiem wypłaty poszkodowanemu przez zakład ubezpieczeń.

Kosztorys, o którym mowa w art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy., ma być sporządzony przez podmiot dokonujący odbudowy lub remontu budynku, ale ustawa nie stawia jednak wymogu, aby był to podmiot profesjonalnie zajmujący się działalnością budowlaną lub remontową. W związku z powyższym można uznać, że kosztorys ten może być sporządzony nawet przez samego poszkodowanego rolnika, jeśli zamierza on samodzielnie dokonać przywrócenia do stanu sprzed szkody, tzw. metodą gospodarczą. Przewidziane zatem w art. 68 tryby likwidacji szkody uzależnione są wyłącznie od tego czy poszkodowany podejmuje się odbudowy, naprawy lub remontu budynku, czy nie. Jest to jedyne kryterium przyjętego w ustawie sposobu likwidacji szkody, uzasadnione faktem, że wielkość odszkodowania będzie różna w zależności od tego czy poszkodowany podejmie się rekonstrukcji budynków, czy nie.

Z treści art. 13 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, że odszkodowanie z ubezpieczenia mienia musi odpowiadać wysokości szkody oraz mieścić się w granicach sumy ubezpieczenia. Celem ubezpieczenia obowiązkowego

jest bowiem umożliwienie ubezpieczonemu naprawy zniszczonego na skutek zdarzeń losowych mienia/ por. I ACa 748/13 - wyrok SA Wrocław z dnia 21-08-2013/.

Strona poszkodowana wybrała drugi ze sposobów likwidacji szkody, gdyż dokonała częściowej limitowanej posiadanymi środkami naprawy zniszczonych przez wichurę budynków. Powódka dokonała odbudowy uszkodzonych elementów budynku obory wykonując prace budowlane przy zachowaniu wymiarów jak i kształtu budynku z okresu przed szkodą, co uprawnia do zastosowania w art. 68 ust. 2 oraz art. 69 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Zgodnie z utartym w orzecznictwie stanowiskiem wysokość odszkodowania, zgodnie z art. 68 ust. 1 pkt. 2 w/w ustawy, może zostać pomniejszona jedynie o wysokość faktycznego zużycia w okresie od dnia powstania odpowiedzialności pozwanego do dnia szkody / por. I ACa 84/16 - wyrok SA Kraków z dnia 05-05-2016, I ACa 528/12 - wyrok SA Rzeszów z dnia 14-03-2013, I ACa 233/12 - wyrok SA Rzeszów z dnia 13-09-2012/.

Sąd w tym składzie w pełni podziela stanowisko strony powodowej w która podnosi, że powódka zawarł z pozwanym umowę obowiązkowego ubezpieczenia budynków rolniczych. Budynki zostały ubezpieczone w wartości rzeczywistej, a więc uwzględniając fakt, iż w roku 2015 nie były budynkami nowymi, lecz występowało ich zużycie większe niż 10 %. Widoczne jest to w polisie ubezpieczenia, gdzie wskazano określoną przez zakład ubezpieczeń wartość budynku w stanie nowym, następnie stopień zużycia i wartość rzeczywistą budynku równą sumę ubezpieczenia, która uwzględnia wartość budynku po odjęciu zużycia technicznego. Oznacza to więc, że zużycie techniczne budynku zostało już uwzględnione w sumie ubezpieczenia, co jest zgodnie z art. 70 ust. 2 pkt 1 ustawy, który stanowi, że sumę ubezpieczenia można określić w wartości rzeczywistej budynku, przez którą rozumie się wartość w stanie nowym w dniu zawarcia umowy, pomniejszoną o stopień zużycia budynku rolniczego. Z tego powodu nie może być brany pod uwagę wariant opinii biegłego, opiewający na sumę 17.293,30 zł, który to został obliczony przy uwzględnieniu stopnia zużycia technicznego budynku wynikającego z wieku budynku oraz zwiększonego jeszcze o stopień faktycznego zużycia w okresie od dnia objęcia ochroną ubezpieczeniową do dnia szkody / tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18.02.2015 r. sygn.. akt I ACa 1190/141 z dnia 09.03.2015 r. sygn.. akt I ACa 1340/14 oraz wyrok SN z dnia 06.10.2016 r. sygn.. akt IV CSK 44/16/.

Wysokości szkody z uwzględnieniem stopnia faktycznego zużycia technicznego budynku za okres od dnia powstania odpowiedzialności pozwanej do dnia powstania szkody wynosi 31.789,15 złotych. Na przedmiotową kwotę składają się: roboty rozbiórkowe i uporządkowanie terenu 5.195,79zł brutto; roboty budowlane - odbudowa 25.821,58 zł brutto; odbudowa wewnętrznego komina wolnostojącego 771,77 zł brutto. Powód jako poszkodowany podjął i dokonał odbudowy uszkodzonych elementów budynku obory wykonując prace budowlane przy zachowaniu wymiarów jak i kształtu budynku z okresu przed szkodą, co uprawnia do zastosowania w art. 68 ust. 2 oraz art. 69 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wysokość odszkodowania przy uwzględnieniu faktycznego zużycia od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela do dnia powstania szkód wynosi: $31.789,15\text{zł brutto} \times (100\% - 0,35\%) = 31.677,89\text{zł brutto}$. Wyplacono za sam budynek obory -14.737,11 zł Wysokość dopłaty +16.940,78 zł brutto. Taką też kwotę zasądzono od pozwanej na rzecz powódki.

Nieuzasadnione jest odwołanie się pozwanego do norm prawa budowlanego. Ustawa ta reguluje działalność obejmującą sprawy projektowania, budowy, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych oraz określa zasady działania organów administracji publicznej w tych dziedzinach (art. 1 PrBud). Problematyka objęta tą regulacją należy do sfery administracyjnoprawnej, podczas gdy art. 68 Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny określa sposoby ustalania odszkodowania będącego świadczeniem z umowy cywilnoprawnej. Z całą pewnością przepisy ustawy prawo budowlane nie regulują kwestii związanych z wysokością odszkodowania należnemu powódce.

Pozwany wypłacił powódce kwotę 14.737,11 zł, stąd należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 16.940,78 zł / 31.677,89 zł -14.737,11 zł / co Sąd uczynił w punkcie 1 wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 817 § 1 k.c. w związku z art. 14 i 16 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Pozwany powinien wypłacić powódce należną kwotę w terminie trzydziestu dni stosownie do żądania zgłoszonego pozwanemu przez powódkę.

Sąd przyjął, że terminem początkowym naliczania odsetek od kwoty 10.100 zł jest dzień 20 sierpnia 2015 roku. Uwzględniając, iż zgłoszenie szkody wpłynęło do pozwanego w dniu 20 lipca 2015 roku to upływ 30 – dniowego terminu do wykonania zobowiązania nastąpił w dniu 20 sierpnia 2015 roku.

Natomiast o odsetkach ustawowych od kwoty 6.840,78 zł orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 193 § 3 k.p.c.. Odpis pisma z dnia 6 czerwca 2017 roku z rozszerzeniem powództwa doręczono pełnomocnikowi pozwanego w dniu 20 czerwca 2017 roku.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł jak w punkcie trzecim sentencji wyroku, działając na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Powódka ze swoim roszczeniem utrzymała się w zasadzie w całości ulegając jedynie co do daty początkowej naliczania odsetek. Na zasądzoną kwotę składają się: 848 zł opłata sądowa od pozwu, 2.400 zł koszty zastępstwa procesowego, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1000 zł wydatki związane z dowodami z opinii biegłego.

Sąd na podstawie na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. obciążył pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi, które wyniosły łącznie 338,97 złotych i nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa powyższą kwotę jak punkcie 4 wyroku.